

ה', וזהו שמנה אליה ילדה, כי סוד אלה הוא בקליפה כמבואר. גם הענין, כי ח' אלה גימ' רפ"ח, שהם שרשי כל הדינים. גם דע, כי סוד ח' ההי"ן אלו שנתוספו בכאן, הם גימ' מ', הם ב' צירים וב' דלתות של מלכה, שהוא צורת מ' סתומה, וכנגד ח' ההי"ן אלו, היו לה ח' בנים. אמנם ראומה לא נחשב רק כללות הענין, שהם ב' צירים וב' דלתות הם ד' מציאות, וכנגדן הולידה ד' בנים. וכבר ידעת, ג' אלפין של ג' אהיה היורדין לתתא בעשיה של צ"ו, וג' אלפין גימ' של"ג, עם צ"ו גימ' פילגשו, וזהו ופילגשו ושמה ראומה.

ונחזור לענין האבות, כי יעקב מכריע בין אברהם ליצחק. לכן לוקח כפליים מהם, כי מה שלקח אברהם יותר מיעקב הם אדני, כשתסיר יעקב שהוא קפ"ב מאברהם, ישאר ס"ה גי' אדני. גם כשתסיר יעקב מיצחק, נשאר הויה כ"ו, הרי כי אברהם ויצחק נטלו יותר מיעקב הויה אדני. והנה שם יעקב עצמו גימטריא קפ"ב, שהוא ב' פעמים הויה אדני, הרי שלקח כפליים מהם.

והענין, כי כבר ביארנו, כי בקדושה יש למעלה לאה בז"א, שהיא הגבירה, ומאחוריה לפה. ולמטה ממנה, סוד גבירה ב' שהיא רחל, ושפחתה הב' בלהה, ושתייהן למטה, בסוד עטרה. אך בקליפה אינו כן, כי לאה ורחל שתייהן שם כללות א', בסוד ב' מחזין חרב של הנוקבא, שהם ב' ציפין הנזכרים בפרשת ויחי (ע) וכן כנגדם באחורים סוד פילגשים, היא פלגש אחת, וב' מחזין שהם כללות הב' פלגשים. לכן כאן הם מלכה וראומה ב' לבד, לכן מלכה היא הגבירה, והיא בעולם העשיה, אל אדני, גי' צ"ו כמנין מלכה ע"ה. וראומה, כי ראו מ"ה, כי מ"ה הוא מילוי אלפין שביצירה. ולפי שפילגשו זו היא בעשיה ואינה יכולה לעלות ביצירה שהוא מ"ה כמו בקדושה, לכן נקרא ראו מ"ה, כי היא רואה עולם מ"ה, ואינה עולם לשם. אמנם נחר, הוא סוד חרין וקדושה, שהם ג' אלקים, ואם תחבר עמו ל' של לנחר, יהיה רפ"ח, שהוא כל שורש הדין ב"ל. והנה כבר ביארנו, כי אברהם גימ' ח' פעמים אל, אך כאן כנגדו ח"פ אליה בתוספות

ט ע מ י ה מ צ ו ת

עשר, והוא זה עשר חוזר להיות ערש דוי, הרי כל משכבו הפכת בחליו, סוד ב' היפוכים הנ"ל. וביאר הדברים: דע, שהוא חולה, לפי שאור חכמה אבא נסתלק ממנו, ולכן צריך להמשיך לו מזון משם, כדי לסעדו ולהחזיקו. וז"ס משרדל בס"ה, כי מזון החולה בא מחכמה. והענין: כי חכמה הוא י' שבשם, וכאשר הוא חולה, מתהפכת הירד זו, ונעשית דרי, ואז הוא חולה ודי לבב. גם י' גי' עשר, נהפך לערש, שהוא שוכב על המטה, הנקרא ערש דוי.

א מצות ביקור חולים: החולה נמשך משם מ"ט, שהוא שם מ"ה ד' אותיות, והם מ"ט במנין חולה, לפי שחסר ממנו שער הנ', ולזה אירע לו החולי. והכוונה תהיה להמשיך לו שער הנ', ועיין יתרפא החולה, והוא כללות של מ"ה, ועיין הם ג' שערים. (הרי"א פלקין משם מורי זללה"ה). ב) אמנם מה ששמעתי אני, הוא בפסוק ה' יסעדנו על ערש דוי, והוא כי סוד החולי בא לו מחמת היפוך רחמים לדין, וסוד הירד היתה דרי, גם ירד במספרה הוא

הגהות ומראה מקומות

א) עשר הפסוקים ריש פרשת ויחי. ספר הלקוטים ויחי סימן מ"ח בפסוק ויגד ליעקב.
ב) ת"ז ע"פ מעלות הסולם אות ק"ו ק"ז ובדפוס דף לה: עשר מאמרי רשבי ויע"א דף ד' ד"ה שם בתקון ס"ט.

ע) דף ר"ז: עשר מאמרי רשבי ויע"א פרשת ויחי דף ע"ג ס"ב. ע"ח ח"ב עשר הקליפות ס"ב. עשר קליפת נובה פ"ב וב' מבו"ש ש"ג ח"ב פרק י"ד. שם עשר ו' ח"ב פ"ה. ה' ו'. ועיין בספרא דצניעותא אות נ"ד בפירוש הסולם.

ואמנם אבא הוא שם ע"ב, ואחוריו דפ"ק. והענין, כי אין פנימית אבא עצמו יורד למטה, רק אחוריו שלו כנודע כי כל דבר עליון לא ירד למטה, רק מצד אחוריים שלו, והוא קפ"ד, שהוא דפק, לכן כל חיות אדם בדפק הזה כנודע, ולכן ממנו יבררו חולי האדם, כי כפי עיש עבירה נחסר האור משם. אמנם כבר ידעת מ"ש בתיקונים, י מינים יש בדפ"ק, והם: צירי, סגול כ"ו, וסוד הענין הוא: כי אבא סוד נקודות כנודע, והנה אותן הדפיקות שנותן כולם בציור נקודות, והנה לפעמים כשתשים ידך בדפק, תראה נקודה א', ואח"כ נקודה ב' בצידה, ונקרא צירי. ולפעמים זו למעלה מזו, ונקרא שבא. ולפעמים ראשונה ארוכה, והב' נקודה לבר, וזו קמץ. וכן כיוצא בזה, זה מורה כפי החיות שנמשך, ומאיוזה בחי' שבחכמה, כי אם נקודת הדפק הוא קמץ, מורה על התגברות בחי' הכתר שבחכמה, אשר משם שולח חיות אל האדם, ואל האברים כולם. ואם הוא פתח, הוא מהחכמה שבחכמה, וכן כיוצא בזה בכל הנקודים. ולפעמים הם ב' נקודין, שבא צירי, או שבא קמץ, וכיוצא בזה. ואמנם דע, כי בזה יורה חטא האדם, כי אם הדפיקה הוא קמץ, ג) זה יורה שחטא בכתר, ולכן כתר מתגבר ומראה כחו, כדי שלא יסתלק. וזה ההיכר, אם אנו רואין בחי' אחת גוברת, יורה על החסרון אותה בחינה, ע"ד תוסף רוחם יגעון, שכל דבר החלוש הוא מגבר בכה, כדי להתחזק. ולפעמים זה מורה להיפך; על שעשה בבחינה ההיא איזה מצוה ואין אתנו יודע עד מה.

ולכן אז צריך שיסעדנו ה', ויזון אותה, וישקה אותו על מציאות הערש דוי שיש לו, ואז ע"י אותו הסעדה והזנה שהוא מאבא י' שבשם, אז כל משכבו הפכת בחליו. פי': המשכב ששכב הוא ערש הנ"ל, וגם חליו שגרם לשכב על מטתו, חוזר להיות עשר, ודוי, חוזר להיות יו"ד, וזהו כל משכבו הפכת בחליו, ועי"כ הוא מתרפא. וכמ"ש, כי סיבת חליו הוא, בהסתלקות השפע מהחכמה.

ונבאר עתה ענין דפק האדם, שבו מתגלים חלאי האדם, דע, כי הלא אדם עליון הוא ז"א, וכבר נתבאר בסוד כולם בחכמה עשית, כי אבא עילאה הוא חיות אצילות. וכשאר עליון דא"ס מתפשט בעולם אצילות, הוא מתלבש תוך אבא, ומתעלם בתוכו, ואז אבא מתפשט בכל אצילות עד סופו, ובו מוצנע החיות ונעלם בו, וע"י שואבים חיות עליוני של א"ס, ומחיה את כל עולם אצילות, וז"ס כולם בחכמה עשית. והנה החכמה, הוא מתפשט בסוד הוורידים של אדם חיוני של האדם ודפיקות, ובתוך אותם הדפיקות גנוז ונעלם החיות דא"ס המחיה את כולם, באופן כי הדפק בעצמו שהוא וריד, הוא אבא, והחיות שבתוכו, הוא אור הא"ס וחיותו. וכבר ידעת, כי במחשבה אתבריר הש"ך ניצוצין, והפסולת נדחה לבר מגו הטוב, ולכן סוד הדם הטוב וחיות הנאה, הוא מסתלק ומתעלם בדפק, ודם הרע יוצא לחוץ, ואז צריך הקזה להוציא לחוץ. (ואמנם לפעמים מחמת העונות, אין יכולת במחשבה לברר ולדחות הקליפה, ואז צריך הקזה להוציא לחוץ).

הנהגות ומראה מקומות

ג) שער מאמרי רשבי זיע"א דף ד' ט"א, ד"ה והנה אם תחבר דפק.

לחנך אותו לעבודת ה' ולהכין נתיבות יושר להלוך בהם ולה' הישועה. כמו שאמרנו לעיל כי עיקר כוונת הדלקה הוא להמשיך האור למטה ולעומדים בחוץ. ורמזו בדבריהם שאמרו עד שתכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן עד דכליא ריגלא דתרמודאי ע"ש פירוש רש"י. והאר"י ז"ל כתב כוונות ושמות על ענין זה עד שתכלה רגל מן השוק, דעתו שהשיעור הוא עד שתכלה הבהירות הנקרא רגל מן השוק הם העולמות ע"ש. ונראה דהנה במסכת שבת דף (לא.) איתא שאלת אותו בן אדם להלל מפני מה עיניהם של תרמודאין טרוטות, והשיב לו מפני שדרין בין החולות ופירש רש"י שעיניהם כהות מראות מפני החול שמנשב לעיניהם ע"ש. ומסתמא כאשר אנו רואים שעיניהם כהות מראות פנימית הענין מרמז שהם מעולמות נמוכים אשר טח עיניהם מראות להביט בקדושה. והטעם שדרין בין החולות מחמת שהם בעולם הנקרא רשות הרבים וטורי דפרודא ומכונה בלשון חו"ל, כי החול אין לו דיבוק וקיבוץ יחד ומתפרד תמיד כל קורט מרעהו. לכן בחנוכה אחרי אשר עיקר הכוונה להמשיך האור למטה דהיינו להאיר להחולכים בחושך ולהעולמות הנמוכים לפקוח עינים עורות המה יביטו וידאו כי ה' יוצרם. וזה שאמר עד שתכלה ריגלא דתרמודאי להאיר אפילו לתרמודים ע"פ שם רג"ל הגם שעיניהם טרוטות, אמנם בכל זה צריך ליזהר שלא יתאחו החיצונים באור העליון וכמ"ש האר"י ז"ל הטעם שאסור להשתמש לאורה וכנ"ל. לפיכך כתב מנהג לומר יושב בסתר עליון וגו' והוא שיר של פגעים כנודע, והמון הארץ מבינים הטעם כי על ידי אמירת המזמור יסך ה' עליהם מכל פגע. אמנם העיקר לשמור האור העליון מאחיזת החיצונים:

ורמז דוד המלך ע"ה בתהלים קפיטל (סא, ה) אגורה באהלך עולמים, דהיינו שגם אנכי אגורה באהלך עולמים. אהלך מלשון והלו אורם

צידוף ש"מין חי להורחות כי הגם נעשה בשמן על חי ימים ואותיות י"א משמו רומז על מספר ר"ה משם הקדוש שנתעלה על ידו ונעשה היחוד. והטעם שגודו על מצות אלו כי רצו חלילה להשכיח מבני ישראל המחודש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית ונרמז במצות חודש ושבת שרומזים על חידוש עולם. ומצות מילה שהוא סוד גילוי אלהות כמ"ש בסוד פריע"ה צידוף פריע"ה כי ב"ה ה' צור עולמים. והם רצו להסתיר שלא יתגלה האלהות עד שעל ידי המלחמה נתגלה כי יש אלהים שופטים בארץ ונעשה נס בג"ל שמרמו על יחוד מ"ה אדנ"י. ואמר הגאון מחסיד מורינו מוה"ל לוי יצחק ז"ל ביאור הענין, כי כשנעשה נס תמיהי אינשי ושואלין זה לזה מ"ה אמת, והתשובה היא אדנ"י כלומר שיש אדון על כל המעשים מנהיג העולם ומפילא לעשות:

איתא במדדש תחומא פרשת נשא (כט) ביום השמיני נשיא לבני מנשה, ילמדנו דבינו נר תנוכה כו' לא יאמר האדם אני מקיים מצות וקנים, אמר הקב"ה גם אני מקיים שהרי אפרים הקדימו יעקב לפני מנשה דכתיב (בראשית פ"ט, כ) וישם את אפרים לפני מנשה, אימת קיים הקב"ה בקרבנות הנשיאים דכתיב (במדבר י, מה) ביום השביעי נשיא לבני אפרים ביום השמיני נשיא לבני מנשה (שם, נ) נר עכ"ל. הגה האר"י ז"ל גילה סוד שמות ימי תנוכה לתקן הספירות מחסד עד מלכות והם רק שבעה, ע"כ צ"ל יום השביעי הוא סוד העטרה שהבורא ב"ה מעטר את עצמו בקדושת כנסת ישראל כנודע. לכן בימי תנוכה הבית יום השביעי נשיא לבני אפרים, כי אפרים מטריקון אני פ"דע ר"אש י"ספ ואות ס רומז גם בן לצדיק יסוד עולם גימטריא גוא"ל כמבואר בכתבים:

ענין תנוכה הוא על שם הכתוב (משלי כב, ה) חנוך לעצור על פי דרכו, דהיינו שבחנוכה מחמת גודל הארה יוכל גם האדם שבמדרגת נער

יינו
זכת
ולך
ורים
ושה
ילוי
איין

גגורו
ודיו.
ו על
רושה
נאחו
עולם
אות
עילא
חכם

שתמש
והלכה
ומניחו
אמש
יו כי
שתמש
ו האור
דעתך
נו ודיו
למטה,
שם לא
דאפילו
ס ביחוי
דושה:

ומו על
ח'ודש
ויש בו

מוהר"ן-תנינא

הדרה היגון ואנחה לעמוד מן הצד כנ"ל, אבל צריך לדרה
 אחריהם דיקא, ולהשיגם ולהגיעם, להכניס אותם דוקא לתוך
 השמחה כנ"ל. וזהו: "ששון ושמחה ישגו" וכי - שהששון
 ושמחה ישגו ויתפסו את היגון ואנחה, שהם נסים ובורחים מן
 השמחה, להכניס אותם בעל-כרחם לתוך השמחה כנ"ל. כי יש
 יגון ואנחה שהם הפטרא-אחרא, שאינם רוצים להיות מרכבה
 אל הקדשה, ועל-כן הם בורחים מן השמחה. על-כן צריך
 להכריח אותם לתוך הקדשה, דהיגו השמחה בעל-כרחם.
 כנ"ל:

כד

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות
 והמרה שחרה בכל כחו. וכל החולאת הבאין על
 האדם, בלם באין רק מקלקול השמחה. כי יש עשרה מיני
 נגינה שהם בחינת שמחה, כמו שכתוב (תהלים צ"ב): "עלי עשוה
 וכי כי שמחתי ה' בפעלך" וכי. ואלו יוד מיני נגינה באין
 בתוך עשרה מיני דפקין, והם מחיין אותן (עין תיקון סט דף קה-
 ועל-כן בשש קלקול ופגם בהשמחה, אשהיא בחינת יוד מיני
 נגינה, על-ידיה באין חולאת מן היוד מיני דפקין.
 שנתקלקלן על-ידי קלקול היוד מיני נגינה, שהם השמחה
 כנ"ל. כי כל מיני חולאת כלולים ביוד מיני דפקין, וכן כל
 מיני נגונים כלולים ביוד מיני נגינה. וכפי קלקול השמחה
 והנגון, כן בא חולאת כנ"ל. וגם חכמי הרופאים האריכו בזה.
 שכל החולאת - על-ידי מרה שחרה ועצבות, והשמחה הוא
 רפואה גדולה. ולעתיד תתגדל השמחה מאד, ועל-כן אמרו
 רבותינו, וזכונם לברכה (ירושלמי סנהדרין פרק לולב וערבה ובמדרש
 שמעי פרשה י"א): עתיד הקדוש-ברוך-הוא להיות ראש חולה
 לצדיקים לעתיד לבוא, דהיגו שיעשה מחול לצדיקים, והוא
 יתברך יהיה ראש חולה, כי שכינה למעלה מראשותיו של
 חולה, כמו שדרשו רבותינו, וזכונם לברכה (עירם ס'
 שנאמר: "ה' יסעדנו על ערש דין". כי אין להחולה שום חיות
 רק השכינה מחיה אותו. ולעתיד על-ידי השמחה יתממן כל
 החולאת כנ"ל, ואז יהיה השם יתברך ראש חולה, דהיגו ראש
 המחול כנ"ל, כי השמחה היא בתנית תקון החולה כנ"ל.
 ובשכיל זה נקראין השמחה והרקודין חוזה כנ"ל, כי הם תקון
 החולאת כנ"ל:

והכלל, שצריך להתגבר מאד בכל הכחות, להיות אף שמחה
 תמיד. כי טבע האדם - למשך עצמו למרה שחרה
 ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא יפורים, על-
 כן צריך להכריח את עצמו בכח גדול להיות בשמחה תמיד
 ולשפח את עצמו בכל אשר יוכל, ואפלו במלי דשמוחא. אף
 שגם לב נשבר הוא טוב מאד, עם כל זה הוא רק באיזה
 שעה, וראוי לקבע לו איזה שעה ביזם לשבר לבו ולפרש
 שיתרו לפניו יתברך, כפזבא אצלנו, אבל כל היום בלו צריך
 להיות בשמחה. כי מלב נשבר בקל יכולין לבוא למרה
 שחרה, יותר מאשר יכולין לכשל על-ידי שמחה, חס ושלום,
 לבוא לאיזה חוללות, חס ושלום, כי זה קרוב יותר לבוא מלב

נסתלק הדרה חכמה בעצמו, רק הנפלים לכד, ויכולין אחרים
 להתעבר שם בבחינת הריון הנ"ל, כמו במשל אשה הרה
 כנ"ל. ולפעמים נפסד גם הדרה חכמה בעצמו, באפן שאפלו
 איש אחר אינו יכול לבנם לשם בבחינת הריון, לגלות ולהוציא
 זה הדרה לעולם, שזה בחינת מיתת האשה הרה כנ"ל. ולפי
 הפגם, כן העניש. כמו שמפרש בתורה, "אם לא יהיה אסון" -
 'באשה', "עגוש יעגוש" - 'בממוץ', היגו עניות, שנעשה כשאין
 הפגם גדול כל-כך כנ"ל. "ואם יהיה אסון" - 'באשה', שגורמו
 להפסיד גם הדרה בעצמו כנ"ל, אזי: "ונתת נפש תחת נפש",
 היגו מיתה כנ"ל. ה' יצילנו:

כא

בשמחתישין חדושי-תורה, ואזי יש אלו הידועים, המסתבלים
 ומצפים על זה, וצריך להעמיד אנשי-חיל,
 להעמידם לפניהם ולאחריהם, כדי שלא יתקרב זו זה נעשה
 על-ידי למוד הפוסקים, שצריך ללמד פוסקים קדם החדוש
 שמתדש ואחר-כך, ועל-ידיה נעשין בחינת אנשי-חיל
 מלפניהם ומלאחריהם. והתורה יורדת והולכת ביניהם לכטח,
 כי האנשי-חיל עומדים עם הכליון, ואינם יכולים אלו הנ"ל
 להתקרב:

כב

בענין ההכנעה טועים העולם הרבה כי הלא כמה אנו מיגעין
 עצמנו בעבודות ובתפלה כדי לצאת ממחין דקמנות
 למחין דגדלות, ואם-כן אי אפשר שיהיה ההכנעה בפשימות,
 כי אם-כן הוא נכנס לקמנות, ועל-כן בהכרח שיש בזה דעת.
 ועל-כן לאו כל אדם יכול להיות ענו כראוי, רק משה רבנו,
 עליו השלום, הוא היה "ענו מכל האדם אשר על פני
 האדמה" (במדבר י"ב). ורבותינו, וזכונם לברכה, קראו לענוה
 שאינו כראוי - חנפה, כמו שאמרו רבותינו, וזכונם לברכה
 (סוטה מא:) על ירמיה הנביא, שהיה ענו נגד הנביא-שקר
 חנניה, ואמר לו בהכנעה: אמן. כן יעשה ה': ואמרו רבותינו,
 וזכונם לברכה, על זה: 'כל המתניף וכי לסוף נופל כיד בנז'
 וכי:

כג

בענין השמחה. על-פי משל, שלפעמים בשבני-אדם שמחים
 ומרקדים, אזי חוטפים איש אחד מבחונן, שהוא בעצבות
 ומרה שחרה, ומכניסים אותו בעל-כרחו לתוך מחול
 המרקדים, ומכריחים אותו בעל-כרחו שיהיה שמח עמהם גם
 כן, כן יש בענין השמחה. כי בשאדם שמח, אזי המרה שחרה
 ויסורים נסתלקים מן הצד. אבל מעלה יתרה - להתאמץ
 לדרה אחר המרה שחרה דוקא, להכניס אותה גם-כן בתוך
 השמחה, באפן שהמרה שחורה בעצמה תתהפך לשמחה.
 שיהפך המרה שחרה וכל היסורין לשמחה, כדרך הבא לתוך
 השמחה, שאז מגדל השמחה ותחזיקה סתפף כל הדאגות
 והעצבות והמרה שחרה שלו לשמחה. נמצא שחוטף המרה
 שחרה ומכניס אותה בעל-כרחו לתוך השמחה, כמשל הנ"ל.
 וזה בחינת (ישעיה ל"ה): "ששון ושמחה ישגו ונסו יגון ואנחה" -
 שהיגון ואנחה בורחים ונסים מן השמחה, כי בעת השמחה

AILING SIMCHA THE ROOT OF SICKNESS

Rav Nachman M'Breslov

Likutei Moharan Tinyana 24

It is a great *mitzvah* always to rejoice and acquire the strength to push off sadness and melancholy with all one's might. All the illnesses that befall a person, all of them come only as a result of flawed joy.

For there are ten types of music that have the aspect of joy, as it is written: "Upon an instrument of ten strings... For You have gladdened me through Your work" (*Tehilim* 92:3-4). And these ten types of music come in ten types of heartbeats, and they revive them. Therefore when there is a flaw and defect in the joy, which is the aspect of the ten types of music, illnesses come then from the ten types of heartbeats, which become defective through the defects of the ten types of music, which is joy, as was explained above.

For all types of illnesses are included in the ten types of heartbeats, and similarly all types of music are included in the ten types of music, and corresponding to the defect in joy and music, so come the illnesses, as was explained above. The wise men among the physicians spoke about this at length, that all illnesses result from melancholy and sadness, and joy is the great healer.

In the future, joy will grow greatly. Therefore, our Rabbis, of blessed memory, stated (*Yerushalmi, Sukka*, chapter *Lulav va-Arava*; *Midrash Rabba, Shemini, parasha* 11): "In the future, the Holy One, blessed be He, will be the leader of the chorus (*rosh chole*) for the *tzadikim*." That is, He will do a dance (*machol*) for the *tzadikim*, and He, may He be blessed, will be at the head of the sick person (*rosh chole*), for the *Shekhina* [rests] above the head of the sick person, as our Rabbis, of blessed memory, have expounded (*Nedarim* 40). As it says: "The Lord strengthens him on the bed of sickness" (*Tehilim* 41:4). For a sick person has no vitality, only the *Shekhina* can revive him. And in the future, by way of joy, all illnesses will be cured, as was explained above. Then God, may He be blessed, will be at the head of the sick person (*chole*), that is, the head of the dance (*machol*), as stated above. For joy is the aspect of the repair of the sick person, as was explained above. This is why rejoicing and dancing are called *chole*, as stated above, for they repair illnesses, as was explained above. (*Likutei Moharan Tinyana* 24)